

דף פו.

עין משפט ב.

חור"מ סימן ריב סעיף ט
עין לעיל דף פה: עין משפט ג

דף פו:

עין משפט א.

חור"מ סימן קיז סעיף ז

ט. איסור הנאה מפקיע מידי שעבוד^ז, כמו קדושת הגוף, וכגון בגד שפרסו אותו על המת על דעת שיקבר בו אין הבע"ח גובה ממנו.

הגה: אבל קדושת דמים אינו מפקיע מידי שיעבוד, אלא יפדנו^ק המלוה בדבר מועט שלא יאמרו הקדש יצא לחולין בלא פדיון, ודמי הפדיון יוסיף על החוב ויגבנו מן הלוה.

הגה: גם בקדושת הגוף לא יכול לאוסרן על המלוה לבד, לומר יהיו נכסי קונם על פלוני אלא א"כ אסרן על כל העולם^ר, ויש חולקין.

חור"מ סימן קיז סעיף ו

ח. עבד שעשאו רבו אפותיקי מפורש ושיחררו, אע"פ שכתב לו לא

צ. מיבמות ס"ו ע"ב מרבא ההוא איצטלא דפרסוה אמיתנא. וכפי' רש"י שם דתכריכי המת אסורים בהנאה. ובעינן על דעת שיקבר עמו אבל מכח יחוד לבד לא נאסר, דקימ"ל כרבא דאמר בתיק של תפילין צר ביה ולא אומיניה, או הזמינו ולא צר בו לא נקדש. סמ"ע ס"ק כ"ג.

ק. ודוקא בהקדש בדק הבית, אבל הקדש בזמן הזה סתמו לעניים ואין צריך שום פדיון. כ"כ במבי"ט ח"א סי' רע"ד. ועיין בפעמוני זהב.

ר. וכיון שלא אסרן על כל העולם לא חל, ומנדים הלוה עד שישאל על נדרו ויתירו לו, ואפי' נדר על דעת רבים יש לו התרה, שהרי דבר מצוה הוא פריעת בעל חובו כ"כ הריטב"א ביבמות ס"ו ע"ב שם. והחולקין שהם הנ"י בשם ר"ת והר"ן בפ' אע"פ בכתובות ס"ל דאף שאסרן על המלוה בלבד הן אסורין. סמ"ע ס"ק כ"ד.

יהיה לך פרעון אלא מזה יצא לחירות^ש, וכופין את רבו שני^ת לשחררו מפני תיקון העולם, כדי שלא ימצאנו בשוק ויאמר לו עבדי אתה, ובעל חוב חוזר וגובה חובו מהלוה^א, וכותב לו שטר וטורף מזמן השטר.

עין משפט ב.

יו"ד פימן רפז פעיף פח

פא. עבד שעשאו רבו אפותיקי פי' שאמר לבעל חוב לא יהיה לך פרעון אלא ממנו, ואח"כ שיחררו הרי הפקיעו מידי שיעבוד^ב, והרי הוא בן חורין וצריך לשלם לבעל חובו^ג, וכופין לבעל חובו שיכתוב לו ג"כ גט שחרור^ד.

עין משפט ג.

יו"ד פימן רלד פעיף לא

כט. צריך שיכוון לשם האשה שהפר לה, ולשם הנדר שהוא מפר, וע"כ נדרה אשתו וכסבור שזו בתו או נדרה מתאנים וסבור שנדרה מענבים והפר לה על דעת זה לא הוי הפרה, אלא א"כ נודע לו בתוך כדי דיבור ורצה גם בהפרה זו דמופר.

ש. ממשנה וגמ' בפ' השולח גיטין מ' ע"ב ורמב"ם פי"ח ממלוה הלכה ו' וכתב ה"ה דהרמב"ם פסק כרשב"ג וכאוקמיתא דרב שם וכן הוא עיקר בנוסח ההלכות, וכ"כ הר"ן וכתב דבמשנה משמע שאירי באפותיקי מפורש מדהצריכו למשחרר לכתוב למלוה שטר אחר, ואם בסתם הרי משועבדים לו כל הנכסים של הלוה. והטעם שיצא לחירות הגם שהוא אפותיקי מפורש משום. דשיחרור מוציא מידי שיעבוד והרי אין למלוה עליו אלא שיעבוד. סמ"ע ס"ק כ'.
ת. שם במשנה וכרשב"ג ורבו שני היינו זה שנעשה לו אפותיקי מפורש.
א. הגם שהשיחרור מפקיע מידי שיעבוד והוי כשטפה נהר דפטור מחובו, מ"מ חייב מדין מזיק וע"כ גובה חובו מהלוה ומ"מ כיון ששטר זה כבר נפרע כאפותיקי מפורש ושטפה נהר ע"כ כותב לו שטר אחר מזמן החדש. כ"כ הטור בסעיף ו'.
ודומה לזה כתב המחבר בסי' ס"ו סעיף ל"ה במוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו מחול. סמ"ע ס"ק כ"א.

ב. ממשנה שם בדף מ' ע"ב, דהקדש וחמץ ושחרור מפקיעין מידי שיעבוד.
ג. כרשב"ג שם דמחייב מזיק שיעבודו של חבירו דדינא דגרמי הוא.
ד. מפני תיקון העולם שמא ימצאנו בשוק ויאמר לו עבדי אתה. שם במשנה.